

REPUBLIKA SLOVENIJA

INFORMACIJSKI
POOBlašČENEC

Dunajska cesta 22, 1000 Ljubljana

T: 01 230 9730

F: 01 230 9778

gp.ip@ip-rs.si

www.ip-rs.si

Številka: 007-52/2018/

Datum: 25.03.2019

Ministrstvo za pravosodje
Direktorat za kaznovalno pravo in človekove pravice
gp.mp@gov.si

ZADEVA: Predlog novega Zakona o varstvu osebnih podatkov (ZVOP-2) – EVA: 2019-2030-0045 – MNENJE

ZVEZA: gradivo št. IPP 007-87/2019 z dne 06.03.2019 - prejeto po e-pošti dne 07.03.2019

Spoštovani,

zahvaljujemo se vam za predlog novega Zakona o varstvu osebnih podatkov (ZVOP-2) – EVA: 2018-2030-0045 (v nadaljevanju predlog ZVOP-2), ki ste nam ga poslali dne 7. 3. 2019 in se nanaša na izvrševanje Uredbe (EU) 2016/679 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 27. aprila 2016 o varstvu posameznikov pri obdelavi osebnih podatkov in o prostem pretoku takih podatkov ter o razveljavitvi Direktive 95/46/ES (v nadaljevanju Splošna uredba) in prenos Direktive (EU) 2016/680 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 27. aprila 2016 o varstvu posameznikov pri obdelavi osebnih podatkov, ki jih pristojni organi obdelujejo za namene preprečevanja, preiskovanja, odkrivanja ali pregona kaznivih dejanj ali izvrševanja kazenskih sankcij, in o prostem pretoku takih podatkov ter o razveljavitvi Okvirnega sklepa Sveta 2008/977/PNZ (v nadaljevanju Direktiva) v Republiki Sloveniji.

Informacijski pooblaščenec (v nadaljevanju IP) enako kot predlagatelj, izhaja iz temeljnega cilja, da mora predlog ZVOP-2 zagotoviti spoštovanje pravne varnosti. V luči teh prizadevanj in na podlagi vašega zaprosila, 48. člena Zakona o varstvu osebnih podatkov (v nadaljevanju ZVOP-1) in 57. člena Splošne uredbe IP na sistemski ravni uvodoma opozarja, da zakonodajna tehnika, ki jo zasleduje predlog zakona, torej, da se v istem zakonu v slovenski pravni red prenaša Direktiva in zagotavlja izvrševanje Splošne uredbe, v praksi pomeni v številnih pogledih nastanek pravnih nejasnosti in potencialno pravnih praznin in zato ne zagotavlja pravne varnosti posameznikom ter zavezancem. Pri izvajanju nadzora pa bo IP posledično naletel na številne situacije, ko dejansko ne bo jasno, katera določba se uporablja. V določenih delih se bo namreč uporabljal del ZVOP-2, ki se sklicuje na določbe Splošne uredbe. Celovito povzemanje določb Splošne uredbe v predlogu ZVOP-2 pa pomeni, da se na številnih mestih vsebinsko enake določbe podvajajo ali so si deloma celo nasprotujoče glede določanja obveznosti upravljavcev oz. obdelovalcev glede na Splošno uredbo (npr. v primeru pogodbene obdelave – člen 32 predloga ZVOP-2, v primeru skupnih upravljavcev – člen 34 predloga ZVOP-2), ki bo za upravljavce in obdelovalce pomenilo nejasnosti in bo tudi v inšpekcijskih postopkih pomenilo številne težave.

Izkušnje kažejo, da pomeni vsakršna nejasnost in posledična možnost različnega tolmačenja, obstoj pravne negotovosti, nadzorni organ pa postavlja v položaj, ko mora izbirati med uporabo različnih določb nacionalnega prava ali Splošne uredbe, kar je pravno nevzdržno. V zvezi s tem se nam glede na izkušnje z uporabo Splošne uredbe v praksi ter odzive drugih deležnikov tekom dosedanjih priprav za izvrševanje Splošne uredbe zastavlja vprašanje potrebnosti dodatnega premisleka izbrane rešitve,

v okviru katere se dejansko uporabnike postavlja pred izziv, kako v praksi tehtati med uporabo neposredno uporabljivega in hierarhično nadrejenega pravnega akta EU glede na določbe nacionalnega zakona in hkrati kako tehtati glede veljavnosti različnih določb nacionalnega zakona za različne zavezance (zavezance po Splošni uredbi in zavezance po Direktivi). To bi lahko bistveno otežilo izvajanje predpisov v praksi in zagotavljanje pravne varnosti ter predvidljivosti pravne ureditve pravnih razmerij. Iz enakih razlogov in kot bo sicer še več pojasnjeno v nadaljevanju, tudi predlagamo, da se z ločenima zakonoma zagotovi izvrševanje Splošne uredbe in prenos Direktive.

Za praktično ilustracijo navedenega izpostavljam le nekaj primerov konkretnih težav in neskladij, s katerimi se bodo, ob sprejetju zakona, kot je predlagan, srečevali tako zavezanci in posamezniki, kot tudi IP pri nadzoru. Obstaja tudi realna bojazen za škodo, ki bi lahko nastala v postopkih čezmejnega nadzora, ki se na podlagi Splošne uredbe že vodijo in v katerih IP sodeluje kot zadevni nadzorni organ, vodijo pa jih drugi organi članic EU (npr. zoper Facebook, Google, Twitter in podobne multinacionalne zavezance).

V tem kontekstu opozarjamo, da so nekateri ključni pojmi v predlogu zakona zapisani bistveno drugače kot v Splošni uredbi. Razlike so tako že pri pravnih podlagah, vključno z definicijo privolitve. Posebej npr. opozarjamo, da je privolitev kot ena od možnih pravnih podlag, v predlogu zakona zapisana tako, da se na privolitev lahko tudi sklepa, česar v izvorniku prevoda Splošne uredbe ni. To pomeni, da zapisana določba ne daje večjega pravnega varstva posamezniku, pač pa manjšega. Bistvene razlike so npr. tudi v določbah glede avtomatiziranega odločanja, vključno s profiliranjem, kjer ZVOP-2 ne določa posebnih varovalk in pri drugih, kot je razvidno iz spodnjih pripomb k posameznim členom.

V praksi bodo torej v Sloveniji veljale določbe Splošne uredbe, katerim so se zavezanci v enem letu njene veljave morali že prilagoditi in jo tudi uporabljajo, obenem pa tudi določbe ZVOP-2. Kako bodo zavezanci te različne določbe zmožni interpretirati in upoštevati, je veliko vprašanje, ne glede na to, da velja, da je Splošna uredba nadrejen akt, kar pod vprašaj postavlja potrebo po še eni nacionalni ureditvi. Poleg 99 členov Splošne uredbe bodo namreč vsi zavezanci morali brati, razumeti, spoštovati in izvajati še skoraj 160 členov ZVOP-2, pri čemer so že pravne podlage v obeh aktih neenotne. Enako velja za postopke nadzora IP in sodišč, kjer ni jasno, kako se bodo določbe uporabljale in katera bo prevladala, kar bo nedvomno vodilo v daljše postopke na več stopnjah in v neenotno nacionalno prakso. Varstvo posameznikov – bistvo določb – pa bo bistveno okrnjeno.

Realna bojazen je tudi škodljiv vpliv neenotnih določb, kot so opisane v nadaljevanju, na postopke sodelovanja IP in drugih podobnih organov iz držav članic EU, kot jih predpisuje Splošna uredba v 7. poglavju. Eden od mehanizmov sodelovanja, ki ga morajo nadzorni organi uporabiti vedno, ko gre za čezmejni primer z določenimi karakteristikami, je mehanizem »vse na enem mestu« iz 60. člena Splošne uredbe. Zoper podjetje ali organizacijo, ki domnevno krši Splošno uredbu in je ustanovljena v več državah članicah EU ali ima uporabnike iz več držav članic EU (npr. zoper Facebook, Google, Twitter in podobni multinacionalni zavezanci), inšpekcijski nadzor vodi t. i. vodilni organ (iz države, kjer je evropski sedež organizacije), drugi organi, torej tudi IP, pa v postopku nadzora sodelujejo kot zadevni organi in imajo možnost podaje ugovorov na osnutek odločitve vodilnega organa. V primeru nestrinjanja organov v različnih državah članicah EU o sporu, na podlagi vsebinskih in procesnih določb Splošne uredbe, odloča Evropski odbor za varstvo osebnih podatkov. Postopkov, ki se na ta način vodijo, je trenutno v EU že 76, od tega IP sodeluje v približno 30. V večini primerov multinacionalni je vodilni irski nadzorni organ, saj imajo tam sedeže. Veliko postopkov, ki so trenutno v teku zadeva vprašanje pravnih podlag ponudnikov spletnih storitev za izvajanje personaliziranega

trženja in oglaševanja¹. Ker je Splošna uredba neposredno uporabljiv pravni akt, se kot taka uporablja v omenjenih postopkih čezmejnega nadzora in se kršitve presojuje glede na njene določbe. Namen Splošne uredbe je harmonizacija pravil, ki lahko nastane le, če so ta neposredno in enako uporabljena v vseh državah članicah, kar omogoča tudi izvedbo čezmejnih postopkov nadzora, saj je nadzorni organi naslanjajo na enake materialne določbe, ki jih v primeru spora uporabi tudi Evropski odbor za varstvo podatkov (EOVP). V primeru, da v veljavo stopijo določbe, kot jih predvideva ZVOP-2, ki v veliko primerih odstopajo od Splošne uredbe, kot kaže primer neposrednega trženja, to za postopke sodelovanja po 7. poglavju Splošne uredbe, v katerih IP že sodeluje, pomeni nepredvidljive škodljive posledice, ne le za naše postopke, pač pa tudi za postopke drugih, vodilnih organov. V primeru, da glavni organ izda osnutek odločbe v katerem kot temelj za obdelavo podatkov za neposredno trženje navede privolitev, bi IP zaradi svoje lokalne zakonodaje moral temu ugovarjati in navajati pravne podlage, ki za neposredno trženje veljajo v ZVOP-2 in so trenutno široke in zelo nejasne. Vodilni organ se s tem ne bi mogel strinjati, saj njega taka zakonodaja ne zavezuje in zadeva bi morala v odločanje na EOVP, ki pa bi odločil na podlagi Splošne uredbe. Enaka situacija bi se zgodila v primeru, da bi bil vodilni organ IP, ki bi moral odločiti na podlagi zakonodaje, ki velja v Sloveniji, drugi organi pa se s tem ne bi mogli strinjati. Vprašanje je tudi, na kakšen način bi IP lahko izvedel ukrepe, o katerih bi v primeru spora odločil EOVP, ker bi ti temeljili na Splošni uredbi in ne na lokalnih določbah ZVOP-2. Ta primer nazorno ilustrira, da problematika ZVOP-2 še zdaleč ni nacionalna in da ima lahko uvajanje določb, ki niso skladne s Splošno uredbi, daljnosežne posledice za učinkovitost nadzora ne le v Sloveniji, pač pa tudi v EU, in sicer prav na področju nadzora nad velikimi tehnološkimi multinacionalkami, kjer je nadzor že sam po sebi zahteven in nujno potreben. Tudi v Sloveniji deluje veliko multinacionalnih podjetij, ki so se v obdobju veljavnosti Splošne uredbe že morala temu prilagoditi in drugačne določbe ZVOP-2 jih puščajo v pravno nejasnem položaju, spet na škodo pravicam posameznikov.

Glede na pomembne skrbi IP izpostavljamo, da bi moral biti ZVOP-2 glede na pomen in posledice za varstvo pravic posameznikov in obveznosti zavezancev v praksi nujno s strani predlagatelja deležen resnega dodatnega premisleka in bistvenih sprememb.

V luči prizadevanj, da slovenska ureditev področja varstva osebnih podatkov ne bo odstopala od sprejete na EU ravni v škodo posameznikom in postopkom nadzora, ki so že v teku oziroma bodo začeti v prihodnje, še enkrat poudarjamo, da je predlog zakona v delu, kjer ponavlja in se sklicuje na določbe Splošne uredbe, neustrezen in se zavzemamo za spremembe, kjer bi zakon:

- urejal le področja, ki jih Splošna uredba ne ureja in kjer dopušča državam članicam, da področje uredijo same
- ter predvsem, da bi zakon vseboval sklice in povezave do obstoječe zakonodaje v Republiki Sloveniji, ki je nujno potrebna, da se prične polno izvajanje določb Splošne uredbe (med drugim tudi sistem izrekanja sankcij).

Ne glede na uvodna sistemska opozorila, ki jih je IP že večkrat izpostavil, a jih predlagatelj zakona do sedaj ni upošteval, v nadaljevanju podajamo še konkretne pripombe k posameznim členom, ki kažejo odstopanje od besedila Splošne uredbe, ki se v vseh državah članicah EU in tudi v Sloveniji, že izvaja in na njenem temelju že potekajo konkretni postopki inšpekcijskega nadzora, nacionalno in čezmejno, kjer IP v postopkih sodeluje z drugimi nadzornimi organi iz držav članic EU.

---

¹ Podrobnosti primerov so na voljo v letnem poročilu Irskega nadzornega organa za varstvo osebnih podatkov, ki je na voljo na: <https://www.dataprotection.ie/sites/default/files/uploads/2019-03/DPC%20Annual%20Report%2025%20May%20-%2031%20December%202018.pdf>

Uvodoma izpostavljam, da bi morali biti izrazi in definicije uporabljeni v ZVOP-2 dosledno usklajeni z izrazi uporabljenimi v uradno popravljenem prevodu Splošne uredbe. Tako se npr. uporablja v predlogu ZVOP-2 v pretežnem delu pojem »sedež« namesto »ustanovitev«.

K I. DELU – temeljne določbe

K 5. členu (drugi odstavek)

Besedilo drugega odstavka, ki določa, da zakon (torej ne zgolj Splošna uredba) »velja tudi za obdelavo osebnih podatkov, ki se izvaja v okviru dejavnosti sedeža, podružnice ali drugačne poslovne enote upravljavca ali obdelovalca, ki je ustanovljena ali registrirana zunaj Evropske unije, če so dejavnosti obdelave povezane z nudenjem blaga ali storitev, ne glede na to, ali je zanje potrebno plačilo, ali če so povezane s spremljanjem njihovega delovanja ali vedenja, če to poteka v Republiki Sloveniji« bo v praksi povzročalo bistvene nejasnosti z vidika uporabe specialnih določb predloga ZVOP-2, ki so specifične in drugačne glede na določbe Splošne uredbe. Glede na to, da se Splošna uredba ne glede na besedilo predloga ZVOP-2 uporablja neposredno, bi morda v tem delu veljalo v izogib nejasnostim ta odstavek črtati ali bistveno dopolniti.

K 8. členu (drugi odstavek)

2. odstavek: kot ugotavljamo, je z 2. odstavkom opredeljena pravna podlaga iz točke e člena 6(1) Splošne uredbe, pri čemer gre za kombinacijo pravne podlage zakonitih interesov ter pravne podlage »potrebnosti za opravljanje nalog v javnem interesu«, ki je v Splošni uredbi opredeljena bistveno manj strogo.

4. odstavek: izpostavljam, da pomeni zahteva, da »ne gre za izvrševanje zakonskih pristojnosti, nalog in obveznosti javnega sektorja« bistveno strožji pogoj možnosti uporabe privolitve kot pravne podlage v javnem sektorju v primerjavi z dosedanjim 2. odstavkom 9. člena ZVOP-1 (kjer v praksi nismo zaznali težav). Še posebej glede na zelo strog pogoj v predlogu ZVOP-2 glede uporabe pravne podlage iz točke e člena 6(1) Splošne uredbe. Praviloma so namreč vse naloge zakonske, niso pa vse naloge oblastne. V tem smislu bi bilo morda ustrezneje zapisati »če ne gre za izvrševanje oblastnih pristojnosti, nalog in obveznosti javnega sektorja«. V nasprotnem primeru bodo npr. šole, občine, zdravstvo in CSD-ji naleteli na bistvene ovire glede na utečeno prakso, saj privolitev ne bo več možna pravna podlaga (npr. sezname e-naslovov staršev za kontaktiranje s strani razrednika).

K 9. členu

Predlagamo, da se besedilo tega člena uskladi z določbami Splošne uredbe.

5. odstavek: tipkarska napaka: odveč beseda »ter« v prvem stavku.

K 12. členu

Predlagamo, da se definicija pojma posebnih vrst osebnih podatkov uskladi z določbami Splošne uredbe: namesto besedne zveze »podatkov o zdravstvenem stanju« besedna zveza, kot je uporabljena v Splošni uredbi (člen 9(1)) »podatki v zvezi z zdravjem«.

IP izpostavlja skrb, da bi bilo lahko besedilo 3. odstavka razumljeno na način, da navedeni ukrepi zagotavljanja varnosti osebnih podatkov za druge vrste osebnih podatkov nikoli niso potrebni, zato predlagamo brisanje.

K 13. členu

2. odstavek: v izogib težav in nejasnosti v praksi opozarjamo, da je treba temeljito preveriti, ali dejansko zgolj navedeni zakoni urejajo obdelave osebnih podatkov iz kazenskih evidenc ali

prekrškovnih evidenc ter v zvezi z njimi. Predlagana dikcija besedila bi namreč lahko vodila v tolmačenje, da te materije (torej obdelave razen posredovanja) z drugimi zakoni, ki izrecno v 2. odstavku člena 13 niso navedeni, ni dopustno urejati.

K II. DELU – pravice posameznika, na katerega se nanašajo osebni podatki

K 14. členu

IP v izogib nejasnostim predlaga, da se 14. člen zoži in se v njem zgolj jasneje opredeli sklic na določbe Splošne uredbe brez delnega povzemanja zgolj dela določb Splošne uredbe.

K 16. členu

2. odstavek: s ciljem jasnejše dikcije besedila IP predlaga dopolnitev zadnjega dela drugega stavka od besed »... ne odpravi, upravljavec ...« dalje na način: »v javnem sektorju zavrže, v zasebnem pa pisno sporoči, da je ne bo obravnaval.«.

K 17. členu

1. odstavek: tipkarska napaka: prva in tretja pod alineja pri drugi alinejo se podvojita.

2. odstavek: celoten odstavek je odveč, ker gre za vsebino, ki sodi v 15. člen in je tam že urejena.

K 18. členu

2. odstavek: besedilo bi bilo treba uskladiti (upoštevajoč dejstvo, da za upravljavce v zasebnem sektorju določbe ZUP ne veljajo) z vsebinsko enakim besedilom glede pravice do pregledovanja dokumentacije, kot je določen v primeru dokumentacije pritožbenega postopka v 2. in 3. odstavku 21. člena. Omejitvev glede pregledovanja dokumentacije bi namreč morala tudi v tem delu veljati do pravnomočne odločitve upravljavca oziroma v primeru vložene pritožbe do pravnomočne odločitve IP.

K 19. členu

IP predlaga preoblikovanje besedila na način, da bo jasno zahtevano (podobno, kot je to v primeru postopka po ZDIJZ), da lahko upravljavec (tako v javnem kot zasebnem sektorju) v primeru ugoditve o tem odloči v neformalni obliki, v primeru zavrnitve pa v obliki pisnega obvestila, ki vsebuje obrazložitev razlogov za odločitev in informacijo o možnosti pritožbe v skladu s tem zakonom.

Zahteva po odločanju z upravno odločbo namreč glede na dosedanja prakso po nepotrebnem formalizira postopek, z vidika pravic posameznikov pa ne prinaša dobrobiti posamezniku.

K 22. členu

1. odstavek: IP izpostavlja podvajanje in posledično nejasnost določb 1. odstavka 22. člena glede na določbe 21. člena, ki vsebinsko deloma enako (dodatno tudi možnost pritožbe v primeru molka in molka glede ugovora) določa možnost pritožbe. V zvezi s tem predlagamo najmanj dopolnitev prvega dela 1. odstavka na način: »V postopku pritožbe po prejšnjem členu in pritožbe glede odločitev po 26. členu odloča Informacijski pooblaščenec ...«.

2. odstavek: IP v izogib nejasnosti glede možnosti podaje pritožbe predlaga, da se dodata tretja in četrta alineja: - »zaračunane stroške pri dostopu do zdravstvene dokumentacije po zakonu, ki ureja pacientove pravice in - posebno obrazloženo odločitev, s katero upravljavec zavrne ukrepanje v zvezi z zahtevo (po prvi alineji drugega odstavka 26. člena tega zakona).«.

K 26. členu

IP izpostavlja vprašanje, katere vrste akt je posebna obrazložena odločitev upravljavca po 2. odstavku 26. člena ZVOP-2. Gre za klasično zavrnitev ali akt, ki vsebuje tudi določene druge sestavine? Prav tako ni razvidno, katera procesna pravila veljajo zanjo. IP predlaga dopolnitev besedila na način, da se jasno opredeli, da se za način odločanja iz 2. odstavka uporabljajo določbe 19. člena in druge določbe tega dela ZVOP-2 glede pritožbe.

K 29. členu

1. in 2. odstavek: IP izpostavlja, da bi bilo treba od izjem glede varstva pravic posameznikov v postopkih pred Informacijskim pooblaščenecem izvzeti obdelave po 83. členu predloga ZVOP-2, saj gre za klasične obdelave osebnih podatkov iz zbirk - obdelava naslovov za kontaktiranje posameznikov v znanstvenoraziskovalne, zgodovinskoraziskovalne in statistične namene.

3. odstavek: v kolikor ne bo upoštevana pripomba glede preoblikovanja 19. člena predloga ZVOP-2, izpostavljam, da izvajalci zdravstvene dejavnosti ne izdajajo upravnih odločb, torej se v tem delu pri 19. členu uporablja zgolj določba 2. odstavka 19. člena predloga ZVOP2.

K III. DELU – upravljavec in obdelovalec

Splošna pripomba: predlog ZVOP-2 na nekaterih mestih v celoti povzema določbe Splošne uredbe, nekje deloma, spet na tretjih mestih se nanje sklicuje (nekaj primerov spodaj pri členih 31, 34, 38). Nekatero določbo Splošne uredbe so deloma spremenjene. Tega dela ZVOP-2 torej ne bo mogoče samostojno uporabljati, temveč bo treba izvajati primerjave med besedilom ZVOP-2 in zadevnimi določbami Splošne uredbe, kar za upravljavce in obdelovalce, za posameznike in za nadzorni organ prinaša manjšo preglednost in predvidljivost zahtev zakonskih določb ter s tem manjšo pravno varnost. Predlagamo, da se v največji možni meri strogo drži določb in besedila popravljenega prevoda Splošne uredbe iz zadevnih poglavij in tako zagotovi boljšo preglednost in pravno varnost.

K 31. členu (vgrajeno varstvo osebnih podatkov)

Besedilo zadnjega stavka: »S takšnimi ukrepi se zagotovi zlasti, da osebni podatki niso samodejno dostopni nedoločenemu številu posameznikov brez posredovanja zadevnega posameznika.« nima realne dodane vrednosti, ampak je nasprotno lahko celo zavajajoče. Bistvo vgrajene zasebnosti je namreč minimizacija obdelave (z vidika štirih elementov: količine, obsega, rokov hrambe in dostopnosti). Dostopnost je torej le eden od vidikov minimizacije, nikakor pa ne ključni ali edini, kot bi lahko izhajalo iz zadnjega stavka (»zlasti«), zato predlagamo brisanje tega stavka.

K 32. členu (obdelava s strani obdelovalcev)

8. odstavek: glede na določbe predloga ZVOP-2 8. odstavek 32. člena nima realne dodane vrednosti, zato predlagamo brisanje tega odstavka.

K 38. členu (ocena učinka)

Redakcijska pripomba: predlagamo dosledno uporabo izraza »ocena učinka« kot je uporabljen v Splošni uredbi. Predlog ZVOP-2 izmenično uporablja izraz »ocena učinkov« in »ocena učinka«.

K 41. členu (postopek posredovanja osebnih podatkov)

1. odstavek: IP izpostavlja, da iz besedila ni povsem jasno razvidno, kdaj in v katerih primerih je predvideno brezplačno in kdaj odplačno posredovanje osebnih podatkov.

K 42. členu (pravica do vpogleda v osebni dokument)

IP s ciljem nedvoumne dikcije predlaga, da se jasneje zapiše, kateri osebni dokumenti so mišljeni kot alternativne oblike preverjanja točnosti in katere se dopolnjujejo.

K 44. členu (avtomatizirano odločanje)

IP izpostavlja na nejasno dikcijo besedila 44. člena predloga ZVOP-2 – ni namreč jasno, ali je mišljeno avtomatizirano odločanje brez osebnega posredovanja ali vsakršna uporaba avtomatizirane obdelave osebnih podatkov pri odločanju.

IP še opozarja, da v 44. členu predloga ZVOP-2 ni vsebovanih varovalk, ki jih določa Splošna uredba, niti ni sklica na te določbe v Splošni uredbi, kot je sicer to urejeno v nekaterih ostalih členih. 3. odstavek 22. člena Splošne uredbe določa: »V primerih, navedenih v točkah (a) in (c) odstavka 2, upravljavec podatkov izvede ustrezne ukrepe za zaščito pravic in svoboščin ter zakonitih interesov posameznika, na katerega se nanašajo osebni podatki, vsaj pravice do osebnega posredovanja upravljavca, do izražanja lastnega stališča in izpodbijanja odločitve.« Predlagamo, da se omenjeno besedilo doda v 44. člena predloga ZVOP-2 ali doda ustrezno referenco na to določbo Splošne uredbe.

Dodatno opozarjamo, da glede na besedilo določb 1. in 2. odstavka 44. člena predloga ZVOP-2 ni povsem jasno, ali se ocena učinka zahteva vedno, kadar gre za uvedbo postopkov avtomatiziranega odločanja, ki temeljijo izključno na obdelavi osebnih podatkov (kar bi bilo smiselno), zgolj v primeru obdelav posebnih vrst osebnih podatkov ali morda zgolj v primeru nevarnosti diskriminacije.

K IV. DELU – pooblaščen osebe za varstvo osebnih podatkov, kodeksi ravnanja in certificiranje

Splošna pripomba: predlog ZVOP-2 tudi v tem delu na nekaterih mestih v celoti povzema določbe Splošne uredbe, neke deloma, spet na tretjih mestih se nanje sklicuje. Nekatero določbo Splošne uredbe so deloma spremenjene. Tudi tega dela ZVOP-2 torej ne bo mogoče samostojno uporabljati, temveč bo treba izvajati primerjave med besedilom ZVOP-2 in zadevnimi določbami Splošne uredbe, kar za upravljavce in obdelovalce, za posameznike in za nadzorni organ prinaša manjšo preglednost in predvidljivost zahtev zakonskih določb ter s tem manjšo pravno varnost. Predlagamo, da se v največji možni meri strogo drži določb in besedila popravljenega prevoda Splošne uredbe iz zadevnih poglavij in tako zagotovi boljše preglednost in pravno varnost.

K 47. členu (obveznost določitve pooblaščen osebe)

4. odstavek: IP v izogib nejasnostim predlaga, da se na koncu 4. odstavka 47. člena doda stavek: »*Ta seznam oziroma podatki, razen podatkov iz 5. odstavka, niso javno dostopni.*«

K 48. členu (pogoji za določitev pooblaščen osebe)

1. odstavek: 4. točka 1. odstavka določa, da mora imeti pooblaščen oseba »znanje in usposobljenost s področja varstva osebnih podatkov, kar lahko izkazuje s potrdili delodajalcev o treh letih delovnih izkušenj s področja varstva osebnih podatkov ali s potrdili ali certifikati, pridobljenimi na državni ali mednarodni ravni glede usposabljanj s področja varstva osebnih podatkov.« Menimo, da »državna« ali »mednarodna raven« samo po sebi namreč ne zagotavlja ustrezne kakovosti, še manj pa morebitne akreditacije programov in usposobljenosti in lahko vodi v neenakovredna usposabljanja. Poleg tega menimo, da zahteva »*potrdila ali certifikati, pridobljeni na državni ali mednarodni ravni glede usposabljanj s področja varstva osebnih podatkov*«, ni dovolj natančno definiran izraz, in da ne more nadomestiti treh let delovnih izkušenj s področja varstva osebnih podatkov, zato predlagamo, da se ta dostavek črta (primer: slovensko in italijansko izobraževalno podjetje izvajata enodnevne tečaje, na katerih se udeležencem podeli certifikat – po navedeni določbi je takšno kratko usposabljanje enakovredno trem letom delovnih izkušenj na področju varstva osebnih podatkov). Tudi iz obrazložitve, ki ni ustrezno oštevilčena, saj se nanaša na 47. člen, ni jasno, kaj naj bi bil »ustrezen

certifikat«. Če namen zakonodajalca ni akreditacija programov, potem imajo takšne pavšalne določbe v praksi lahko več škode kot koristi, zato predlagamo, da se ohrani zgolj zahteva po treh letih delovnih izkušenj s področja varstva osebnih podatkov, kot je bilo določeno tudi v predhodnih verzijah predloga ZVOP-2.

K 54. členu (kodeksi ravnanja)

6. odstavek: IP predlaga, da se s ciljem zagotavljanja odgovornega ravnanja predlagatelja kodeksa v tem delu doda določba, da je upravljavec ob predložitvi kodeksa Informacijskemu pooblaščenцу dolžan Informacijskega pooblaščenca obvestiti o tem, da se kodeks nanaša na dejavnost obdelave v več državah članicah EU in predložiti dokaze o tem.

K 55. in 56. členu (certificiranje in postopek akreditiranja teles za certificiranje)

IP glede ureditve certificiranja pojasnjuje, da certificiranje po Splošni uredbi, kot ga podrobneje urejata 55. in 56. člen predloga ZVOP-2 in kot dodatno pojasnjuje v svojih smernicah tudi Evropski odbor za varstvo podatkov, pomeni izdajo potrdil s strani tretje stranke (ang. third party attestation)². To pomeni, da ga izvede usposobljena tretja stranka (certifikacijsko telo), lahko pa neposredno na podlagi 5. odstavka 42. člena Splošne uredbe tudi nacionalni nadzorni organ za varstvo podatkov (v Sloveniji torej Informacijski pooblaščenec).

Iz 55. člena predloga ZVOP-2 v povezavi s 56. členom pa izhaja, da certificiranje izvajajo le telesa, ki jih na podlagi njihove vloge za to akreditira nacionalni akreditacijski organ (Slovenska akreditacija). Če bi se torej kdaj v prihodnosti IP odločil izvajati svoje postopke certificiranja na podlagi svoje sheme, kar mu Splošna uredba omogoča neposredno – torej brez akreditacije s strani Slovenske akreditacije)³ – mu ZVOP-2 te možnosti ne dopušča – gre torej za omejevanje v nasprotju z določbami Splošne uredbe.

V zvezi s 5. odstavkom 55. člena predloga ZVOP-2 IP poudarja, da certifikacijske mehanizme odobrijo vsi nadzorni organi za varstvo podatkov v EU – ni torej jasno, kaj je na seznamu, ki ga upravlja in objavlja IP – le mehanizmi, ki jih je sam odobril, ali tudi mehanizmi, ki so jih odobrili drugi nadzorni organi ali tudi Evropski odbor za varstvo podatkov.

K V. DELU – prenos osebnih podatkov v tretje države ali mednarodne organizacije

K 58. členu (prenosi na podlagi sklepa o ustreznosti)

3. – 5. odstavek: IP opozarja, da določbe o ustavitvi prenosov presegajo ureditev v Splošni uredbi. Člen 49 (5) Splošne uredbe namreč določa: »Če sklepa o ustreznosti ni, se lahko v pravu Unije ali pravu države članice zaradi pomembnih razlogov javnega interesa izrecno določijo omejitve prenosa posebnih vrst osebnih podatkov v tretjo državo ali mednarodno organizacijo. Države članice o takšnih določbah uradno obvestijo Komisijo.« Določba Splošne uredbe dopušča omejitve prenosov posebnih vrst osebnih podatkov zaradi pomembnih razlogov javnega interesa. Predlog ZVOP-2 ne omejuje ukrepa na posebne vrste osebnih podatkov in se ne omejuje le na primere, ko sklepa o ustreznosti ni, saj kot razloge navaja le dejansko in resno tveganje, da bi prenos podatkov omogočal kršenje zakona. Določba je zelo široka in nikakor ne opredeljuje ali omejuje, za kakšne vrste kršitve zakona bi lahko šlo – npr. tudi za kršitve členov, ki ne urejajo temeljnih pogojev za obdelavo osebnih podatkov ali dolžnosti upravljavcev (npr. kršitve pri orodjih odgovornosti). Tudi dikcija, da bi prenos omogočil kršitev

² Glej smernice Evropskega odbora za varstvo podatkov: Smernice 4/2018 o akreditaciji teles za certificiranje na podlagi 43. člena Splošne uredbe o varstvu podatkov (2016/679). Dostopne na: https://edpb.europa.eu/our-work-tools/our-documents/guidelines/guidelines-42018-accreditation-certification-bodies-under_en.

³ Glej omenjene smernice Evropskega odbora za varstvo podatkov.

zakona (kljub obstoječi pravni podlagi), je izjemno nejasna. Ali to pomeni, da bi po prenosu v tretjo državo lahko prišlo do kršitve? Po mnenju IP gre za določbo, ki pomeni lahko resen poseg v pravice drugih, brez jasnih procesnih varovalk ali določb, ki bi opredeljevale postopek in vsebino takšne omejitve. Če že, potem bi moral biti tak ukrep najmanj usklajen z drugimi pooblastili nadzornega organa npr. primeri, ko se lahko izreče ukrep prenehanja obdelave. Prav tako pa bi morale biti urejene procesne določbe glede mednarodnega sodelovanja nadzornega organa in izvedbe takšnega ugotovitvenega postopka ugotavljanja, obstoja dejanskega in resnega tveganja, da bi prenos osebnih podatkov iz Republike Slovenije upravljavcu ali obdelovalcu v tretji državi ali mednarodni organizaciji ali nadaljnji prenos osebnih podatkov upravljavca ali obdelovalca s strani tretje države ali mednarodne organizacije omogočali kršitev določb zakona, saj gre za poseganje v suverenost in neodvisnost tretjih držav, za kar IP nima nikakršnih pristojnosti, morebitno sodelovanje pristojnega ministrstva za zunanje zadeve, pa ni opredeljeno.

K 59. členu (prenosi, za katere se uporabljajo ustrezni zaščitni ukrepi)

2. odstavek: IP izpostavlja, da so določbe točke a 2. odstavka 59. člena predloga ZVOP-2 (*»zavezujočo in izvršljivo mednarodno pogodbo med Republiko Slovenijo ter tretjo državo, ki jo je ratificiral Državni zbor Republike Slovenije«*) bistveno bolj omejujoče, kot relevantna določba 46. člena Splošne uredbe, ki govori o *»pravno zavezujočem in izvršljivem instrumentu, ki ga sprejmejo javni organi ali telesa«* – to je lahko tudi administrativni dogovor med organi in ne nujno zavezujoča in izvršljiva mednarodna pogodba med Republiko Slovenijo ter tretjo državo, ki jo je ratificiral Državni zbor Republike Slovenije.

Dodatno IP izpostavlja s Splošno uredbo neusklajeno dikcijo točke d in e 2. odstavka 59. člena predloga ZVOP-2 (*»... pri čemer morata upravljavec ali obdelovalec v tretji državi dejansko zagotoviti oziroma učinkovito pravno zavezati, da ...«*), ki je vsebinsko nejasna in jezikovno neustrezna. Splošna uredba v tem delu vsebuje bistveno bolj pravno jasno dikcijo (točki e in f člena 46(2)): *»... skupaj z zavezujočimi in izvršljivimi zavezami upravljavca ali obdelovalca v tretji državi, da bo uporabljal ustrezne zaščitne ukrepe, tudi glede pravic posameznikov, na katere se nanašajo osebni podatki ...«*.

4. odstavek: IP (enako kot zgoraj) izpostavlja, da določbe o ustavitvi prenosov presejajo ureditev v Splošni uredbi (člen 49 (5)), pri čemer je v tem delu razlog za omejitve še širši in bolj neoprijemljiv ter vsebinsko nikakor ne sledi Splošni uredbi *»zaradi pomembnih razlogov javnega interesa«*. Tudi v tem primeru postopek ni opredeljen, oziroma je določeno le, da IP obvesti ministrstvo za pravosodje, ki potem obvesti Evropsko komisijo – in ne kot zgoraj (58. člen predloga ZVOP-2), kjer je predvideno, da IP obvesti Evropsko komisijo. Tudi določba o 6 mesečnem roku za uskladitev vsebinsko ne sledi oz. je celo v nasprotju z namenom teh določb. Če je namreč nujno potrebno odrediti omejitve, potem ni mogoče zagovarjati polletnega roka za ureditev situacije.

K 60. členu (odstopanja v posebnih primerih)

1. odstavek: IP glede točke č 1. odstavka 60. člena predloga ZVOP-2 izpostavlja, da ta ni usklajena z določbo Splošne uredbe (točka d člena 49(1)). Vsebuje namreč dodatek *»določenih z zakonom«*, ki ga Splošna uredba ne pozna in je dodatno omejujoč. Pomembni razlogi javnega interesa namreč niso nujno določeni z zakonom. Taka določba posledično pomeni neusklajenost z določbami Splošne uredbe in ureditvijo v različnih državah članicah EU.

IP glede točke f 1. odstavka 60. člena predloga ZVOP-2 izpostavlja, da bi bilo treba v besedilu za besedilom *»... s pravnim redom Republike Slovenije ...«* dodati *»ali pravnim redom Unije«*.

3. odstavek: IP izpostavlja, da je določba v delu, ko prenose po tej določbi dopušča zgolj izjemoma, pri čemer Splošna uredba takšne prenose dopušča vedno, ko gre za tak poseben primer in so izpolnjeni

navedeni pogoji. Prav tako je glede na določbe Splošne uredbe dodan rok, ko upravljavec o takem prenosu obvesti nadzorni organ (torej IP), in sicer »*naknadno najpozneje v roku 3 delovnih dni*«. Takšnega roka Splošna uredba ne pozna.

Dodatno izpostavljamo, da ni razvidno, na kakšen način je implementiran 3. odstavek 49. člena Splošne uredbe, ki se nanaša na omejitev glede uporabe določb točk a, b in c člena 49(1) ter drugega pododstavka člena 49(1) Splošne uredbe s strani javnih organov pri izvajanju svojih javnih pooblastil.

K 61. členu (postopek pridobitve dovoljenja Informacijskega pooblaščenca)

IP uvodoma ponovno poudarja, da bi bilo treba jasneje ločiti med in vlogo in pogoji:

- za pridobitev dovoljenja na podlagi pogodbenih določil; ter
- za postopek odobritev zavezujočih poslovnih pravil v skladu s členom 47 Splošne uredbe;

saj se pogoji in postopek v obeh primerih bistveno razlikujejo.

1. odstavek: IP izpostavlja, da gre za dva zelo različna postopka, ki ju ni ustrezno enačiti. V primeru zavezujočih poslovnih pravil (po 47. členu Splošne uredbe) upravljavec zaprosi za potrditev teh pravil (v tem kontekstu poteka celoten postopek ocenjevanja teh pravil), in ne gre za dovoljenje za prenos na podlagi teh pravil (ne gre torej za odločbo, da je prenos na podlagi sprejetih zavezujočih poslovnih pravil dovoljen), kot je bila ureditev pred začetkom uporabe Splošne uredbe. Postopek potrjevanja zavezujočih poslovnih pravil predpisuje 47. člen Splošne uredbe in vključuje nujno tudi druge organe in mehanizem za skladnost po Splošni uredbi. Ne izdaja pa se več odločb o prenosu na podlagi sprejetih zavezujočih poslovnih pravil.

Postopek za pridobitev dovoljenja za prenos na podlagi pogodbenih določil pa je podoben doslej poznani odločbi, da je prenos na tej podlagi dovoljen, le da mora tak postopek vsebovati postopek preverjanja skladnosti.

2. odstavek: IP izpostavlja, da vloga za postopek sprejema zavezujočih poslovnih pravil ni enaka vlogi za pridobitev odločbe in nikakor ne zadošča tako malo informacij. Doslej je vloga za potrjevanje zavezujočih poslovnih pravil obsegala obrazec Delovne skupine po členu 29: https://ec.europa.eu/newsroom/article29/item-detail.cfm?item_id=623850 .

3. odstavek: IP podobno kot zgoraj poudarja, da tudi v tem delu ni primerno enačenje: postopka odobritev zavezujočih poslovnih pravil in prenosov na podlagi standardnih pogodbenih določil, ki morajo biti sprejete po postopku skladnosti. IP se sprašuje, ali bi določba, kot bi torej pomenila, da bo IP po postopku skladnosti vseeno izdal svojo odločbo? Ni namreč jasno, kako bi lahko v tem kontekstu upošteval določbo »... *izda odločbo v dveh mesecih od prejema popolnih informacij iz prejšnjega odstavka*.«.

K VI. DELU – nadzorni organ za varstvo osebnih podatkov Republike Slovenije

K 62. členu

4. odstavek: v prvem stavku 4. odstavka sta pomotoma dvakrat zapored navedeni besedi »Informacijski pooblaščenec«.

K 63. členu (temeljne pristojnosti Informacijskega pooblaščenca)

4. odstavek: IP izpostavlja, da je določba glede omejevanja sodelovanja IP pri postopkih čezmejnega sodelovanja pri nadzoru (kot zadevni nadzorni organ torej) zgolj na primere, če se obdelava nanaša na sedež ali znatno vpliva zgolj na posameznike v Republiki Sloveniji, nejasna. Če bi se namreč obdelava nanašala zgolj na navedeno, bi bil to lokalni primer, ne pa čezmejni.

K 64. členu (izjeme glede pristojnosti Informacijskega pooblaščenca)

2. odstavek: IP izpostavlja načelno nestrinjanje z nejasno opredelitvijo širokega kroga posrednih izjem glede nadzornih pristojnosti IP. Izpostavljamo, da določba, da IP v inšpekcijskih in prekrškovnih postopkih na določenih področjih ne sme kopirati nobene dokumentacije, postavlja pod vprašaj samo izvedljivost inšpekcijskega oz. prekrškovnega postopka. Prav tako poudarjamo, da ni opredeljeno, kako se bo v navedenih zadevah zagotavljalo sodno varstvo, saj v delu ne bo dokumentacije z dokazi za odločitve IP. Glede na to ni jasno, kdo torej sploh nadzoruje zakonitost obdelav osebnih podatkov s strani teh organov. To je posebej nevarno v primeru organov kazenskega pregona, kjer je posameznik prav z vidika posegov v zasebnost in varstvo osebnih podatkov posebej ranljiv in dejansko izpostavljen obsežnemu nadzoru s strani državnih organov.

Iz navedenih razlogov IP nasprotuje določbam, kot so opredeljene v 2. odstavku 64. člena predloga ZVOP-2. Če predlagatelj skrbi zagotavljanje varnosti teh podatkov, bi eventualno lahko tu na jasen in nedvoumen način zapisali zgolj posebne zaščitne ukrepe, npr. da IP pri opravljanju nadzora ne sme zapisati nobenih podatkov, iz katerih bi bilo možno razbrati identiteto zaščitene priče ter da ne sme reproducirati zgolj tistih delov dokumentov, kjer so takšni podatki napisani. V skladu z zapisanim je treba preoblikovati besedilo 2. odstavka.

K 67. členu (uporaba predpisov, ki urejajo opravljanje inšpekcijskega nadzora)

IP poudarja, da bi bilo treba med predpise, ki urejajo opravljanje inšpekcijskega nadzora, dodati tudi zakon, ki ureja delovanje Informacijskega pooblaščenca.

K 69. členu (neposredno opravljanje inšpekcijskega nadzora)

2. odstavek: IP opozarja, da ni povsem jasno, kateri primeri so mišljeni pod določbo »oddaljeni način« opravljanja inšpekcijskega nadzora. Gre za primere iz 8. točke 1. odstavka 71. člena predloga ZVOP-2 ali tudi druge primere?

K 70. členu (službena izkaznica)

Izpostavljamo, da je treba tudi v tem delu dodati še dikcijo »*strokovno osebje Informacijskega pooblaščenca, ki izpolnjuje pogoje za nadzornika in jih Informacijski pooblaščenec izrecno pooblasti za opravljanje inšpekcijskega nadzora*«.

Besedilo »*ki vsebuje fotografijo nadzornika, informacijskega pooblaščenca oziroma namestnika informacijskega pooblaščenca, njegovo osebno ime, strokovni ali znanstveni naslov, navedbo organa in pooblaščenost za izvajanje inšpekcijskega nadzora.*« bi bilo treba popraviti tako, da bi se glasil: »*ki vsebuje fotografijo uradne osebe iz prvega odstavka 69. člena tega zakona, njeno osebno ime, strokovni ali znanstveni naslov, navedbo organa in pooblaščenost za izvajanje inšpekcijskega nadzora.*«

K 69., 71., 72., 73., 74., 76. in 77. členu (poenotenje uporabe pojmov)

Glede na to, da so osebe, ki neposredno opravljajo inšpekcijski nadzor, navedene v 1. odstavku 69. člena, bi bilo temu smiselno uvesti pojem »*uradna oseba*« in prilagoditi 1. odstavek 71. člena, 1. odstavek 72. člena, 1. in 3. odstavek 73. člena, 1. odstavek 74. člena, 1. odstavek 76. člena in 1. odstavek 77. člena, in sicer tako, da se izrazi, kot so npr. »*uradna oseba iz drugega, tretjega in četrtega odstavka 62. člena tega zakona*« ali »*nadzornik, namestnik informacijskega pooblaščenca ali informacijski pooblaščenec*« ipd., nadomestijo z izrazom »*uradna oseba iz prvega odstavka 69. člena tega zakona*«.

K 71. členu (preiskovalna pooblastila)

V 2., 3., 4., 5., 7. in 8. odstavku člena 71 gre za določbo, ki sistemsko sodi v predpis, ki ureja vse inšpekcijske postopke – ZIN. Varstvo pred neupravičenimi posegi v komunikacijsko in prostorsko

zasebnost pravnih oseb ter odvetniško zaupnost bi moral zakonodajalec nediskriminatorno urediti v okviru predpisa, ki velja za vse inšpekcijske postopke. Zato predlagamo brisanje 2., 3., 4., 5., 7. in 8. odstavka člena 71 predloga ZVOP-2 in ureditev materije sistemsko enovito v zakonu, ki ureja vse inšpekcijske postopke.

K 77. členu (varovanje tajnosti)

1. odstavek: IP opozarja, da je treba v izogib nejasnostim dopolniti besedilo kot sledi: *»pri opravljanju inšpekcijskega nadzora ali čezmejnega sodelovanja v skladu s poglavjem 7 Splošne uredbe«.*

K 78. členu (javnost dela in dodatna svetovanja)

1. odstavek: IP predlaga dopolnitev 4. točke, in sicer tako, da se zapiše, da lahko IP na spletni strani poleg odločb in sklepov sodišč objavlja tudi svoje dokončne odločbe in sklepe.

K IX. DELU – obdelava osebnih podatkov za namene preprečevanja, preiskovanja, odkrivanja ali pregona zaradi kaznivih dejanj, izvrševanja nalog in pooblastil policije, varnosti države, obrambe države ter izvrševanja kazenskih sankcij

Poleg uvodne ugotovitve, da bi bilo z vidika preglednosti in pravne varnosti ustreznejše tekst Direktive zapisati v samostojen zakon (torej ne kot del ZVOP-2), ponovno izpostavljam, da v določbe v IX. delu zakona predloga ZVOP-2 kljub dopolnitvam še vedno niso povsem celovito, razumljivo in jasno prenešene vse določbe Direktive. Tako ni videti prenosa številnih delov IV. poglavja direktive (členi od 19 do 34), prav tako se dikcija nekaterih členov še vedno razhaja in vsebinsko ne ustreza povsem določbam iz Direktive. Splošno tudi izpostavljam, da bo v praksi nedvomno prihajalo do nejasnosti glede razmerja do II. dela predloga ZVOP-2, zlasti v delu, ki določa postopkovne določbe (posebej nejasna je ureditev postopka pritožbe v členih 101, 102 in 103). Ker bodo v praksi določbe Direktive tudi sicer zadevale le manjši del upravljavcev zbirk osebnih podatkov, bi bilo tudi z vidika preglednosti ustreznejše določbe Direktive zapisati v samostojen zakon.

K 88. členu (področje uporabe tega dela zakona)

IP opozarja, da je definicija deloma še vedno premalo jasna in dosledna pri navajanju namenov v drugem delu določbe. Prav tako naslov tega dela predloga ZVOP-2 ni povsem dosleden. Bolj smiselno bi bilo, da se določba v drugem delu samo sklicuje na navedene namene v prvem delu določbe, ne pa da jih ponovno povzema, a nepopolno. Tudi pri drugih organih in subjektih bi se bilo treba zgolj sklicevati na namene iz prvega dela določbe. Naslov tega dela predloga ZVOP-2 pa bi moral dosledno povzemati iz definicije področja v tem členu.

K 89. členu (uporaba splošne ureditve varstva osebnih podatkov)

Kot je IP že opozoril, bo v praksi zelo težko razločiti, katere določbe preostalih delov ZVOP-2 dejansko veljajo tudi za pristojne organe po IX. delu ZVOP-2.

1. odstavek: v zvezi s tem predlagamo, da se v 1. odstavku ne našteva posameznih elementov varstva v izogib tolmačenju, da gre za taksativno naštevanje, ki izključuje vsa ostala področja. Bolj primerna se zdi dikcija: *»Če ta del zakona ne določa drugače, veljajo za primere obdelav iz prejšnjega člena vse določbe prejšnjih delov tega zakona.«*

K 90. členu (razvrščanje osebnih podatkov po vrstah ter kakovost osebnih podatkov)

1. odstavek: IP izpostavlja, da Direktiva ne vsebuje pojma vrednostna ocena in se sprašuje o tem, kakšna je razlika med vrednostno in osebno oceno, kot to določa predlog ZVOP-2 ter kdo jo opravi?

Točka 3 1. odstavka: IP se sprašuje o razlogih za navajanje kategorije obsojeni in pravnomočno obsojeni, glede na to, da sta obe kategoriji opredeljeni kot en položaj? Slednji so namreč podmnožica

prvih, zadostoval bi termin »obsojeni«, ki pokriva vse, poleg tega bi tako sledili tudi Direktivi (člen 6(1)b), ki ne ločuje med tema dvema kategorijama.

K 91. členu (posebna pravila glede točnosti osebnih podatkov)

1. odstavek: v izogib nejasnostim predlagamo dosledno uporabo pojma prenos, ki pomeni prenos v tretje države. Za druge oblike obdelav zato predlagamo uporabo drugih ustreznih pojmov glede na konkretni kontekst, kot so npr. posredovanje, vključitev v zbirko, ali generičen splošni pojem obdelava. Tako mora biti npr. v drugem stavku 1. odstavka kakovost glede na določbe Direktive (člen 7(2)) zagotovljena pred vsakim posredovanjem ali dajanjem na voljo in ne zgolj pred prenosom.

3. odstavek: poleg uporabnika lahko tudi upravljavec (pošiljatelj) ugotovi, da so bili posredovani neustrezni podatki. Bolj primerna bi bila zato vključitev tudi termina »pošiljatelj«. Ta tudi ve, komu vse so bili podatki posredovani, zato lahko to sporoči vsem uporabnikom. Uporabnik ne ve vedno za vse ostale prejemnike, zato jih ne bo mogel obvestiti o tem, kot je zapisano sedaj.

4. odstavek: v drugem stavku je treba z namenom enotne terminologije navesti, da pošiljatelj nemudoma »popravi, omeji obdelavo ali izbriše«, ne pa da sprejme ustrezne ukrepe popravka, omejitve ali izbriša.

K 94. členu (posebne določbe o obdelavi osebnih podatkov za druge namene)

IP izpostavlja, da ni jasno razmerje med določbama 2. odstavka 89. člena predloga ZVOP-2 ter določbo 94. člena in v izogib težavam ter nejasnostim predlaga vsaj uporabo enotne terminologije in dikcije.

K 95. členu (posebne določbe o prenosih, posredovanjih in čezmejnih obdelavah osebnih podatkov)

1. odstavek: IP ugotavlja, da bi bilo to določbo mogoče razumeti na način, da se v teh primerih prenose osebnih podatkov v tretje države ne zahteva izpolnjevanje pogojev iz 3. poglavja tega dela predloga ZVOP-2. Z vidika pravne varnosti je to lahko izredno problematično, zato predlagamo bodisi dodatek k besedilu v delu, ki določa prenose bodisi brisanje pojma prenos iz te določbe.

K 96. členu (avtomatizirano odločanje in avtomatizirana obdelava osebnih podatkov v posameznih primerih)

1. odstavek: IP poudarja, da ni razvidno, kako naj bi se izvajalo naknadno preverjanje iz 1. odstavka. Direktiva namreč v členu 11 govori o osebnem posredovanju, kar je vsebinsko bistveno drug pojem in zahteva. Po mnenju IP bi bilo treba v določbo vključiti pravico iz Direktive do obveznega osebnega posredovanja s strani upravljavca.

K 97. členu (dnevnik obdelav osebnih podatkov)

1. odstavek: dnevnik dela bi morali po mnenju IP (sploh z ozirom na namene obdelave, ki jih ureja IX. del predloga ZVOP-2) vedno (oziroma z res strogo določenimi izjemami) omogočati identifikacijo osebe, ki je kakorkoli obdelovala podatke. Standard »če je to mogoče« sicer izhaja iz Direktive, a menimo, da je prenizek.

2. odstavek: pravopisna napaka: pravilno: »*dejanj obdelave*«.

K 99. členu (splošna pravila)

4. odstavek: nelogično je, da upravljavec »če ne odgovori na zahtevo«, posameznika obvešča o razlogih za to in o možnosti pritožbe. Gre namreč za molk, ko je bistvo problema prav neodzivnost upravljavca.

5. odstavek: ni jasno, ali je možna pritožba zoper odločitev o odklonitvi ukrepanja (smiselno in nujno bi namreč bilo).

8. odstavek: IP izpostavlja, da se v primeru vložitve klasične pritožbe v zvezi z zahtevo posameznika (to namreč ni prijava po ZIN ampak pritožba po ZUP) po 7. odstavku načeloma vodi pritožbeni postopek in ne avtomatično inšpekcijski postopek. Zato ni razumljiva določba, da se posameznika obvešča o uvedbi ali neuvedbi inšpekcijskega postopka. Pritožbeni postopek se namreč (kot za ostale obdelave določa II. del predloga ZVOP-2) vodi in zaključí po ZUP, pritožnik pa je stranka postopka. V kolikor je mišljeno, da se v zvezi z uveljavljanjem določenih pravic (npr. pravice do popravka, izbrisa) vodi zgolj inšpekcijski postopek, bi bilo treba to ustrezneje zapisati in morda ločiti različne postopke pritožb. V nasprotnem primeru ni zagotovljene pravne varnosti glede pravil postopka za uveljavljanje pravic posameznika.

K 100. členu (dajanje informacij posamezniku, na katerega se nanašajo osebni podatki)

1. odstavek: točka 2 bi se morala glasiti: *»kontaktne podatke pooblaščne osebe za varstvo podatkov«*. Točka 5 bi se morala glasiti *»obstoj pravice dostopa do osebnih podatkov in do popravka ali izbrisa osebnih podatkov in omejitve obdelave osebnih podatkov v zvezi s posameznikom, na katerega se nanašajo.«* Pravica dostopa namreč ne vsebuje zgolj pravice seznanitve z vsebino podatkov, ampak tudi pravico do kopije teh podatkov, kar je vsebinsko širša pravica.

2. odstavek: točka 3 bi se morala glasiti: *»kadar je to ustrezno, kategorije osebnih podatkov ...«*. Obstoječa dikcija *»po potrebi«* ni primerna in vsebinsko pomeni širšo možnost tolmačenja primerov situacij, ko 'to ni potrebno'.

3. odstavek: IP ugotavlja, da manjka nujnost, navedena je zgolj sorazmernost. Določba bi se morala glasiti: *»Obveščanje posameznika, ..., če in dokler je to v posameznem primeru nujen in očitno sorazmeren ukrep.«* V 1. točki je pravopisna napaka - pravilno: *»oviranje ali vplivanje«*. Točka 2 je nejasna. Rešitev iz Direktive (člen 13(3) a in b) se zdi boljša. Po obstoječi dikciji ni nedvoumno jasno ali tudi npr. predkazenski postopek spada med druge uradne postopke?

K 101. členu (pravica posameznika, na katerega se nanašajo osebni podatki, do pridobitve teh podatkov)

1. odstavek: IP opozarja, da se pravica prejeti potrdilo o obdelavi in pravica dostopa do podatkov ne izključujeta, kot bi lahko izhajalo iz obstoječe dikcije zaradi uporabe besede *»ali«*.

5. odstavek: IP opozarja, da se v številnih primerih lahko pravica dostopa do osebnih podatkov, ki se nanašajo na posameznika, prekriva s primeri postopkovnih določb različnih zakonov glede dostopa do posameznih podatkov, pri čemer se takšni primeri deloma lahko prekrivajo, deloma pa je obseg pravic dostopa različen, prav tako je bistveno različno pravno varstvo teh pravic. Zato bi določba 5. odstavka v praksi lahko pomenila nedopustno omejitev ustavnih pravic posameznika, ki bi posledično ostal tudi brez učinkovitega in dostopnega pravnega varstva. IP je v praksi že večkrat naletel na takšne primere, ko posameznik brez pravice dostopa do lastnih osebnih podatkov ne bi prejel podatkov in bi ostal brez učinkovitega in dostopnega pravnega varstva, četudi je bil do pravic upravičen v delu tudi po drugih zakonih. Zato predlagamo brisanje te določbe.

K 102. členu (pravica do popravka ali izbrisa osebnih podatkov in do omejitve obdelave)

IP izpostavlja nejasnost in posledično pravno negotovost glede postopka, ki je posamezniku na voljo v zvezi s 'pritožbo' glede zavrnitve ali neukrepanja s strani upravljavca glede zahteve za popravek ali izbris oz. omejitev obdelave. Predlog ZVOP-2 namreč v 1. odstavku določa uporabo določb 101. člena

predloga ZVOP-2 (tudi ta ni jasen), v 4. odstavku določa možnost prijave (torej pobude za inšpekcijski postopek in ne pritožbe) in v 6. odstavku navaja smiselno uporabo člena 12 Splošne uredbe. IP izpostavlja, da posledično ni razumljivo ali je torej mišljena v celoti tudi smiselna uporaba II. dela predloga ZVOP-2, kot bi morda izhajalo iz določb člena 89 predloga ZVOP-2.

K 103. členu (omejitve pravice do dostopa do lastnih osebnih podatkov)

IP izpostavlja, da bi določbe tega člena dejansko lahko zaradi nekoliko nejasne dikcije pripeljale do širitev možnih omejitev, kot jih opredeljuje Direktiva. Morda bi bilo v 1. odstavku zaradi večje določnosti smiselno navesti, da je omejitev lahko delna ali popolna. Namesto besede »*nevplivanja*« pa bi bilo treba navesti »*preprečitve vplivanja*«.

K 104. členu (splošna pravila za prenos osebnih podatkov ter za čezmejno obdelavo)

1. odstavek: IP v izogib nejasnostim predlaga v delu opredelitve pristojnih organov in področja uporabe zgolj sklic na določbe 88. člena oz. uporabo pojma pristojni organ iz 2. odstavka 6. člena predloga ZVOP-2.

2. odstavek: IP ugotavlja, da v definicijo prenosa in področja uporabe niso izrecno vključeni nadaljnji prenosi v drugo tretjo državo ali mednarodno organizacijo. V točki 4 2. odstavka je napačen sklic v zadnjem delu besedila, pravilno »v skladu s 107. členom« (ne 98. členom). V 5. točki 2. odstavka je v predlogu ZVOP-2 uporabljen vsebinsko nekoliko drugače izraz »*narava in teža kaznivega dejanja*« kot v direktivi, ki uporablja izraz »*resnost kaznivega dejanja*«, predlagamo, da se v izogib nejasnosti sledi Direktivi.

3. odstavek: uporabljeni pojmi se vsebinsko ne skladajo povsem s pojmi Direktive. Prav tako pa bi dikcijo situacij, ko je dopusten prenos brez soglasja po 3. odstavku 104. člena predloga ZVOP-2, lahko zaradi nekoliko nejasne stavčne skladnje tolmačili, kot da gre za tri možne kriterije, ki so enakovredni in zahteva po soglasju ni obvezna v vsakem primeru. Možno je torej tolmačenje, da je prenos brez soglasja (odobritve) lahko opravljen ne glede na ostale okoliščine tudi, če soglasja (odobritve) ni mogoče pravočasno pridobiti. Boljša dikcija bi bila: »*Prenos brez predhodnega soglasja ... le, če je prenos nujno potreben za preprečitev neposredne in resne grožnje javni varnosti v državi članici ... ali vitalnim interesom države članice, predhodnega soglasja pa ni bilo mogoče ... . O tem se nemudoma obvesti organ, pristojen za dajanje predhodnega soglasja.*«.

4. odstavek: IP opozarja, da bi bilo mogoče to določbo tolmačiti tudi na način, da je dejansko dopusten tudi prenos netočnih podatkov, kar ni v skladu z zahtevami člena 7. Direktive in 91. predloga ZVOP-2.

6.-8. odstavek: IP izpostavlja enake pomisleke in skrbi kot v primeru podobnega predloga za ukrepanje IP v nasprotju s sklepom o ustreznosti Evropske komisije v členih 58 in 59 predloga ZVOP-2. Določba je zelo široka in nikakor ne opredeljuje ali omejuje, za kakšne vrste kršitve zakona bi lahko šlo – npr. tudi za kršitve členov, ki ne urejajo temeljnih pogojev za obdelavo osebnih podatkov ali dolžnosti upravljavcev (npr. kršitve pri orodjih odgovornosti). Tudi dikcija, da bi prenos omogočil kršitev zakona (kljub obstoječi pravni podlagi), je izjemno nejasna. Ali to pomeni, da bi po prenosu v tretjo državo lahko prišlo do kršitve? Po mnenju IP gre za določbo, ki pomeni lahko resen poseg v pravice drugih, brez jasnih procesnih varovalk ali določb, ki bi opredeljevale postopek in vsebino takšne omejitve. Opredeljenih ni nobenih procesnih določb glede mednarodnega sodelovanja nadzornega organa in izvedbe takšnega ugotovitvenega postopka ugotavljanja, obstoja dejanskega in resnega tveganja, da bi prenos osebnih podatkov iz Republike Slovenije upravljavcu ali obdelovalcu v tretji državi ali mednarodni organizaciji ali nadaljnji prenosi osebnih podatkov upravljavca ali obdelovalca s strani tretje države ali mednarodne organizacije omogočali kršitev določb zakona, saj gre za poseganje v suverenost in neodvisnost tretjih držav, za kar IP nima nikakršnih pristojnosti, morebitno sodelovanje pristojnega ministrstva za zunanje zadeve, pa ni opredeljeno. IP si ne predstavlja, kako bi lahko v primeru situacij npr. preiskovanja, odkrivanja ali pregona najhujših kaznivih dejanj, IP prevzel odgovornost za posledice takšne prepovedi prenosa osebnih podatkov v tretjo državo, pri čemer bi npr. obstajal sklep o ustreznosti Evropske komisije ali mednarodna pogodba med državami.

K 105. členu (prenos osebnih podatkov na podlagi sklepa o ustreznosti varstva osebnih podatkov)

Besedilo ni v celoti skladno z zahtevami 36. člena Direktive, pri čemer 8. odstavek člena 36 Direktive sploh ni prenesen.

2. odstavek: Direktiva v 7. odstavku člena 36 določa, da države članice določijo, da sklep, sprejet na podlagi odstavka 5 ne posega v prenose osebnih podatkov v zadevno tretjo državo, ozemlje ali en ali več določenih sektorjev v tej tretji državi ali mednarodno organizacijo v skladu s členoma 37 in 38. ZVOP-2 pa pravi, da sklep ne vpliva na (1) že izvedene prenose in (2) na prenose v skladu s 107. in 108. členom, kar legitimira vse že izvedene prenose. Namen določbe je, da sklep, ki zadeva ustrezno raven varstva v državi ne posega v tiste prenose, ki tako ali tako temeljijo na izjemah ali zaščitnih ukrepih. Izločanje vseh prenosov, ki so že v teku pa pomeni nastanek pravne praznine in posredno uzakonitev morebitnih nepravilnosti.

K 106. členu (prenos osebnih podatkov z uveljavljanjem ustreznih ukrepov varstva osebnih podatkov)

1. odstavek: IP ugotavlja, da v točki a člena 37(1) Direktiva uporablja pojem »v pravno zavezujočem aktu«, kar je mnogo širše kot zakon.

2. odstavek: besedilo tega odstavka bo v praksi v določenih primerih težko izvedljivo, med drugim kaže tudi na problematičnost določb 64. člena predloga ZVOP-2. Omejitve se namreč nanašajo na izjeme od pristojnosti za nadzor s strani IP. IP je torej teoretično pristojen odrediti prepoved prenosa, čeprav sploh ni pristojen za odločanje o določenih zadevah.

3. odstavek: besedilo ni skladno z vsebino 3. odstavka 37. člena, ki se s temi določbami prenaša v slovenski pravni red. Predlog ZVOP-2 v 3. odstavku 106. člena določa obveznost dokumentiranja na način, da dokumentacija vsebuje »*zlasti datum in čas prenosa, informacije o pristojnem organu ali uporabniku, pravno podlago, razloge prenosa in opis prenešenih podatkov*«, kar je vsebinsko povsem drugače kot »dejansko preneseni podatki«, Direktiva v 3. odstavku 37. člena namreč določa obveznost dokumentiranja prenosa »*vkjučno z datumom in uro prenosa, podatki o pristojnem organu prejemniku, utemeljitvijo prenosa in prenesenimi osebnimi podatki*«.«.

K 107. členu (izjeme za posamezne primere)

Besedilo v pomembnem delu ni skladno z zahtevami 38. člena Direktive.

1. odstavek: IP ugotavlja, da je napačno prenesen pojem »v posameznem primeru« v uvodnem besedilu 1. odstavka, s čimer se pomembno spreminja vsebina posameznih primerov dopustnega prenosa, zato je pomen določb drugačen. Posamezni primer Direktiva vključuje le pri zadnjih točkah d in e člena 38(1) – v predlogu ZVOP-2 sta to točki 4 in 5 1. odstavka 107. člena – in ne pri vseh. Temu ustrezno bi bilo torej treba dopolniti uvodno besedilo 1. odstavka in črtati besede »v posameznem primeru« ter te besede dodati zgolj na začetku točk 4 in 5 1. odstavka 107. člena.

1. točka 1. odstavka bi se morala glede na dikcijo Direktive (točka a člena 38(1)) glasiti: »za zaščito življenjskih interesov posameznika, na katerega se nanašajo osebni podatki, ali druge osebe«.

2. točka 1. odstavka bi se morala glede na dikcijo Direktive (točka b člena 38(1)) glasiti: »če je to predvideno zaradi varovanja zakonitih interesov posameznikov, na katere se nanašajo osebni podatki, in je to določeno v zakonu države članice, ki prenaša osebne podatke ...«.

3. točka 1. odstavka bi se morala glede na dikcijo Direktive (točka c člena 38(1)) glasiti: »za preprečitev neposredne in resne nevarnosti ...«.

4. točka 1. odstavka bi se morala glede na dikcijo Direktive (točka d člena 38(1)) glasiti: »v posameznem primeru za namene iz 88. člena tega zakona ali«.

5. točka 1. odstavka bi se morala glede na dikcijo Direktive (točka e člena 38(1)) glasiti: »v posameznem primeru za uveljavljanje, izvajanje ali obrambo pravnih zahtevkov v povezavi z nameni iz 88. člena tega zakona.«.

2. odstavek: IP ugotavlja, da je dikcija prenosa vsebine Direktive v tem delu nejasna. V zvezi s pooblastili IP glede prepovedi prenosa ponovno poudarjamo tako kot zgoraj, da so v tem delu nejasna, IP namreč lahko nezakonito obdelavo prepove, ne glede na te določbe, saj ni jasno, zakaj sta izpostavljeni zgolj dve točki. Namen teh določb posledično ni jasen.

3. odstavek: v tem delu velja že izpostavljeni komentar IP k 3. odstavku 106. člena predloga ZVOP-2.

K 108. členu (posebni prenosi določenim uporabnikom v tretjih državah)

Besedilo ni v celoti skladno z zahtevami 39. člena Direktive.

1. odstavek: v prvem delu je najverjetneje mišljen sklic na 2. odstavek člen 95 predloga ZVOP-2 (glede na to, da ta nima niti 1. niti 2. točke). Direktiva ima v primerjavi s predlogom ZVOP-2 v delu, ki se nanaša na izhodiščne pogoje veljavnosti teh izjem (predlog ZVOP-2: »je prenos nujno potreben za opravljanje konkretnih zakonskih nalog in«) vsebinsko bistveno ožjo dikcijo: »če so izpolnjene zahteve iz drugih določb te direktive in vsi naslednji pogoji«. Po mnenju IP bi bilo to treba uskladiti.

V 1. točki 1. odstavka bi bilo glede na dikcijo Direktive (točka a člena 39(1)) bistveno dodati pogoj, da gre za istega upravljavca (torej upravljavca, ki podatke prenese), ki ne more opraviti naloge, ne da podatke prenese.

V 2. točki 1. odstavka bi bilo bolj smiselno uporabiti dikcijo iz Direktive – točka b člena 39(1)), saj je jasnejša.

IP se sprašuje o razlogu za to, da je v 3. točki 1. odstavka dodan pojem »centralni«, ki ga v točki d člena 39(1) Direktive ni.

Določba 4. točke 1. odstavka je v več delih vsebinsko drugačna od določbe Direktive (točka e člena 39(1)):

- Direktiva uporabi pojem »pristojni organ, ki podatke prenese« in ne »upravljavec iz Republike Slovenija«, ki je uporabljen v predlogu ZVOP-2 in ima vsebinsko povsem drugačen pomen.
- Direktiva uporabi pojem »določen namen ali nameni« in ne »dopustni« nameni, ki je uporabljen v predlogu ZVOP-2 in ima vsebinsko povsem drugačen pomen.
- Direktiva govori o tem, da se uporabnika »obvesti«, predlog ZVOP-2 pa določa, da se uporabnika tudi »zaveže«, česar Direktiva ne zahteva. IP dodatno izpostavlja, da ni razvidno, kako naj bi se to izvedlo v praksi.

2. odstavek: v tem delu velja že izpostavljeni komentar IP k 2. in 3. odstavku 106. člena ter k 2. odstavku 107. člena predloga ZVOP-2.

K X. DELU – področne ureditve obdelav osebnih podatkov

K 109. členu (pravice in dolžnosti upravljavca na področju neposrednega trženja)

1. odstavek: IP ocenjuje, da bi bilo glede na to, da se je predlagatelj odločil primeroma naštetih oblike neposrednega trženja, nujno dodati še »ter promocijo različnih idej in programov«. Nedvoumno mora

namreč biti opredeljeno, da tudi politično oglaševanje sodi sem in da ta določba ni vezana le na »komercialne« komunikacije.

2. odstavek: IP opozarja, da bi navedeno dikcijo lahko tolmačili na način, da lahko vse, kar je npr. objavljeno na družbenih omrežjih, kot so npr. Facebook profili, upravljavec uporabi brez omejitev, kar je v nasprotju s temeljnim načelom omejitve namena uporabe. Javna objava v nekem kontekstu namreč še ne pomeni, da je podana pravna podlaga za uporabo podatkov za nek drug, nepovezan namen. Hkrati taka določba popolnoma izprazni pomen specialne določbe o neposrednem trženju, ki naj bi določala dodatno varstvo, tako pa pravzaprav niža varstvo, kot ga določa Splošna uredba.

3. odstavek: upoštevajoč pripombe k 2. odstavku tega člena se zdi določba nesmiselna, če se jo bere skupaj s prejšnjima odstavkoma, ki ne zahtevata posebne pravne podlage.

5. odstavek: IP izpostavlja, da to pomeni tudi obveščanje v primeru posredovanja za namen pogodbene obdelave, kar ni zahtevano s Splošno uredbu. Tako posredovanje je v praksi zelo pogosto in neživiljenjsko bi bilo predpisati obveščanje, zato predlagamo ustrezno dopolnitev tega odstavka.

7. odstavek: IP ocenjuje, da je določba nejasna, saj ni nikjer definirano, kaj so »osebni podatki s področja elektronskih komunikacijskih sredstev za izvajanje neposrednega trženja«; prav tako pa določba ni potrebna, saj je napotitev na uporabo določb drugih zakonov že vsebovana v prvem odstavku tega člena. Glede na navedeno predlagamo brisanje 7. odstavka.

K 115. členu (videonadzor na javnih površinah)

1. odstavek: izpostavljam, da še vedno manjka določba »*po zakonu*« v delu besedila »(...), ki jih po zakonu varuje policija, (...)*»*.

3. odstavek: v tem odstavku bi kazalo dodati tekst, iz katerega bi bilo razvidno, da lahko, če je treba varovati interese iz 1. odstavka, poleg osebe, ki upravlja z javno površino ali na njej izvaja zakonito dejavnost, videonadzor nad nujnim delom javne površine izvaja tudi lastnik stvari, ki se zakonito nahaja na javni površini ali nanjo neposredno meji.

K 125. členu (strokovni nadzor in posebne vrste osebnih podatkov)

IP se sprašuje o smiselnosti določbe, če velja splošna zahteva po zagotavljanju sledljivosti za vse vrste podatkov.

K XI. DELU – kazenske določbe

IP glede predpisane višine in razpona glob IP ponovno ugotavlja, da so kazenske določbe v predlogu ZVOP-2 še vedno izdelane pomanjkljivo in površno ter da globe, ki so predpisane za podobno težke kršitve, med seboj še vedno niso usklajene. Zaradi tega je potrebno nujno pristopiti k sistemski rešitvi in za podobno težke prekrške predpisati globe v podobni višini. IP predlaga, da se za vse prekrške globe predpišejo na način, **kot je IP že večkrat predlagal**, to je na način, da se znižajo spodnje meje globe ter hkrati povišajo njihove zgornje meje. Neskladje glede predpisanega razpona glob se izraža zlasti pri globah, ki so določene **za odgovorne osebe** pravnih oseb, samostojnih podjetnikov posameznikov, državnih organov in organov lokalnih skupnosti **ter za posameznike**, saj so zanje najnižje globe predpisane ravno za najtežje prekrške, ki so določeni v 83. členu Splošne uredbe in 129. in 130. členu tega zakona.

K 131. členu (kršitve II. in III. dela tega zakona)

1. odstavek: IP opozarja, da bi bilo treba v 2., 3. in 4. točki 1. odstavka 131. člena besedi »*v nasprotju*« nadomestiti z besedama »*v skladu*«. V nasprotnem primeru, pomen prekrškovne določbe ni pravilen.

Potrebno je dodati nov tretji odstavek, s katerim se določi globo za odgovorno osebo državnega organa ali organa samoupravne lokalne skupnosti.

K 132. členu (kršitve določb o obveznosti pridobitve dovoljenja Informacijskega pooblaščenca)

Potrebno je dodati nov tretji odstavek, s katerim se določi globo za odgovorno osebo državnega organa ali organa samoupravne lokalne skupnosti.

K 133. členu (kršitev določb o posredovanju osebnih podatkov medijem)

IP se sprašuje o razlogih za poimenovanje člena, glede na to, da vsebina določbe ne opredeljuje kršitev določb v zvezi z mediji.

Vsekakor pa je v člen potrebno nov tretji odstavek, s katerim se določi globo za odgovorno osebo državnega organa ali organa samoupravne lokalne skupnosti.

K 137. členu (kršitev splošnih določb o videonadzoru)

V prvem odstavku bi kazalo dodati novo 5. in 6. točko, s katero bi se določil tudi prekršek za kršitev sedmega in devetega odstavka 111. člena tega zakona, to je če posnetke hrani več kot šest mesecev od nastanka posnetka in če za vsak vpogled ne zagotovi možnost naknadnega ugotavljanja, v katere posnetke je bilo vpogledano, kdaj in kako so bili uporabljeni ali posredovani, kdo je izvedel ta dejanja obdelave, kdaj in s kakšnim namenom ali na kateri pravni podlagi ter takšne revizijske sledi hrani pet let.

V četrtem odstavku bi bilo treba črtati besedici »sedmim ali«, tako da bi ta določba predpisovala samo sankcijo na najtežjo kršitev splošnih določb o videonadzoru, to je, če se videonadzor izvaja v dvigalih, sanitarijah, slačilnicah in drugih podobnih prostorih, v katerih lahko posameznik utemeljeno pričakuje višjo stopnjo zasebnosti.

Četrty in peti odstavek bi kazalo razdeliti na dva odstavka, in sicer tako, da se v enem odstavku predpiše sankcijo za odgovorne osebe pravnih oseb, samostojnih podjetnikov posameznikov in posameznikov, ki samostojno opravljajo dejavnost, v enem odstavku pa posebej še sankcijo za odgovorne osebe državnih organov in organov samoupravne lokalne skupnosti.

K 138. členu (kršitev določb o videonadzoru glede dostopa v uradne službene oziroma poslovne prostore)

Prvi in drugi odstavek bi kazalo združiti, saj IP ne vidi razloga, da se zgolj za ta prekršek predpisuje različna višina globe za pravne osebe in samostojne podjetnike posameznike, medtem ko takšna razlika ni predpisana za noben drug prekršek.

K 142. členu (kršitev določb o biometriji v javnem sektorju)

V navedeni člen je potrebno nujno vriniti nov prvi odstavek, v katerem bi se predpisala še globo za prekršek pravne osebe javnega sektorja, ki izvaja biometrične ukrepe v nasprotju s 116. členom tega zakona, saj za prekršek z izjemo državnih organov ali organov samoupravnih lokalnih skupnosti odgovarjajo tudi pravne osebe javnega sektorja. Pri tem je pri višini globe treba upoštevati dejstvo, da gre za veliko hujši poseg v zasebnost kot npr. pri videonadzoru. Vendar pa, kot je izpostavljeno že v uvodu k temu delu, globe, ki so predpisane za podobno težke kršitve, med seboj še vedno niso usklajene, zaradi česar je potrebno nujno pristopiti k sistemski rešitvi in za podobno težke prekrške predpisati globe v podobni višini.

K 143. členu (kršitev določb o biometriji v zasebnem sektorju)

Potrebno bi bilo dodati nov tretji odstavek, s katerim se določi še sankcija za posameznika.

K 145. členu (kršitev določb o evidentiranju vstopov in izstopov)

Potrebno bi bilo dodati novo 1. točko prvega odstavka, v kateri se določi sankcija za kršitev drugega odstavka 119. člena, to je za tistega, ki v evidenci vstopov in izstopov o posamezniku obdeluje več osebnih podatkov, kot jih določa drugi odstavek 119.člena.

K 147. členu (kršitev določb o povezovanju uradnih evidenc in javnih knjig)

Prvi odstavek je potrebno dopolniti, in sicer tako, da se kaznuje tudi tisti, ki najpozneje 30 dni pred začetkom povezovanja zbirk iz prvega odstavka tega člena Informacijskemu pooblaščenču ne pošlje obvestila, v katerem navede, da namerava izvesti povezovanje v skladu s 121. členom tega zakona ali v obvestilu povezovanja podrobno ne opiše, zlasti z navedbo pravnih podlag, tehničnih rešitev in zaščitnih ukrepov (kršitev četrtega odstavka 121. člena).

K XII. DELU – prehodne in končne določbe

IP na splošno k temu delu izpostavlja nujnost upoštevanja, da se dejansko Splošna uredba od 25. 5. 2018 že uporablja in torej prehodne določbe ne bi smele uvajati novih prehodnih obdobij v neskladju s Splošno uredbo na način, da bodo dejansko diskriminirale zavezance, ki Splošno uredbo od 25. 5. 2018 že spoštujejo in izvajajo (kot npr. določbe 149. in 150. člena).

K 149. in 150. členu (prehodne določbe glede prilagoditev dejanj obdelave in prehodne določbe glede pooblaščenih oseb)

IP opozarja, da je Splošna uredba v veljavi že skoraj leto dni, sprejeta pa je bila že aprila 2016, zato je težko sprejeti in upravičiti argumente za dodatne prehodne določbe. IP posledično predlaga ustrezno črtanje določb predloga ZVOP-2 v tem delu.

Lepo vas pozdravljamo,

Mojca Prelesnik, univ. dipl. prav.,
informacijska pooblaščenka